

Δημήτρης Γαβαλάς: Σπουδές ('Αθήνα 1973)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ Α+Β

13

φαινόμενο

Τ' άχέριο κομψό
σπασμένο κάτω άπ' τό νερό
κινεί την κατάφορτη βάρκα.

14

έρωτικό

Σφαγίδα των χειλιών
τό γλύστρομα
στό είδωλο του πόθου.

21

Χίλιοι άξονες συμμετρίας ή ζωή μας.

'Ανέλιξη ('Αθήνα 1975)

PEKBIEM

8. ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Δέν τους άγγίζουν ήχοι πιά
καί δέσμη φώς παρήγορο καμιά
δέν έκοιμήθη στά μαλλιά τους.
Χωρίς λουλούδια χωρίς πουλιά
χωρίς τραγούδια χωρίς φιλιά
μόνο μιά ρόδινη έφημα
σπασμένη άπ' την άγάπη.
ΓΡΑΜΜΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

(ΟΛΟΔΕΙΧΤΕΣ)

7. Α—ΛΟΓΟ

"Ως νά πεθάνη τό φώς
χιλιάδες είδωλα
γεμίζουν τόν άδειο χώρο
ανάμεσα σ' άντικριντούς καθρέφτες.
'Ανάμεσα στην ψυχή μου
καί στην Ψυχή
είναι μονάχα τό κενό
καί τό καθρέφτισμα των δυό τους.

Μετάδοση στο όριο ('Αθήνα 1975)

ΣΤΥΝΟΛΟΝ Ε

Ε3

Νά μιλήσω τή μόνη αλήθεια του κόσμου.
Γυμνά δίδυμα κορμιά σπάζοντας τή νύχτα
γυμνές κραυγές τής αισθησης
μνήμες άγευστες του πυροπολημένου
λευκές ψυχής φωνές
θαμμένα άστέρια των ματιών
όλα τ' αλόακια του έρωτα
μέ τρείς μονάχα ύάκινθους στην άγκαλιά.
Καί των είδώλων ανάδειμα
στ' οφρανού τους καθρέφτες

καί των σκιών ή ζωή
στη ματιά χλόη του κόσμου
μέ του ήλιου τό ξέπνιμα.

'Αντιγόνης Γαλανάκη — Βουρλέκη: ΟΙ
κουρσάροι της ψυχής μου ('Αθήνα
1975)

ΣΙΩΠΗ

Σιωπή, που πάντα μέ μάγευες
κι' ένα σώμα γινόσουν
κάτω άπ' τό φεγγαρόφωτο μαζί μου,
ποιά μοίρα κακιά έκοψε
τούς τραγερούς δεσμούς μας;
Τώρα τραμάζω μαζί σου,
μακριά σου φεύγω,
κι' υπάσχει όλη ή τραγικότητα
τούτης τής πράξης....

Θ. Κ. Τρουπή: Κρινάνθια (Β' έκδοσις,
1976)

'Αρνάκια πήγανε πολλά
στ' όλόφωτο λιβάδι
χοροπηδούσαν σάν τρελά
άπ' την αγή ως τό βράδι.

Χόλα! νά παίξουμε παιδιά
σάν τά χιονάτα άρνάκια.
"Όλοι έμπρός! στη γειτονιά...
δείχτετα γιά σκλαβάκια.

Τάκη Βασιλάτου: Σημειώσεις, επιλογή
1975—76 (Μικρά "Οστρακα)

Κάγχασε φιλόσοφε! Μαζύ μέ τους ανθρώ-
πους
θάσαι καλός μέ τις πατάτες,
έσθ. τό άλας τ' οφρανού.

Κύτταξε τόν Πλάτωνα
στούς «επιστοφάγους» του Βάν Γκόγκ.
Όστε μιά πανελιά γι' αυτόν.
Κι όμως τίποτα δέν θά ύπήρχε
χωρίς αυτόν.

Χρώματα στά πρόσωπα,
νόημα στίς άξίνες
— άσπρη σκόνη άτέλειωτη —
πού τόν χωρικό ένθαρρύνει
τόν έαυτό του άπ' τά ζώα
νά ξεχωρίζει.

Δημ. Γ. Παναγιωτακόπουλος: 'Ανθι-
σμένες Χαραυγές, Ποιήματα (Πάτρα
1976)

Η ΖΩΓΡΑΦΙΑ (άπόσπασμα)

Στόν γιαλό που τό κήμα κτυπούσε
δυό ξέντοι καθισμένοι κοιτούσαν
τ' άφρισμένα πελάγη.
Τά μαλλιά τους στόν άέρα σαλεύαν